

Dumnezeu trebuie recunoscut în mesagerii Săi

3 ianuarie 2008

Gili Cârstea

Centrul sistemului ceremonial era sanctuarul, locul locuinței lui Dumnezeu, iar speranța supremă a poporului ales a fost venirea lui Mesia, un trimis al cerului care să ocupe tronul lui David. Fără aceste două componente de bază ale credinței lui, nu exista nicio rațiune pentru apariția acestui popor special.

Istoria ne învață că ei au ratat ambele fundamente ale credinței lor, lucru pentru care misiunea lor a încetat, iar Dumnezeu a trebuit să caute alți mesageri pentru a comunica lumii scopurile și intențiile Sale.

Să ne imaginăm că Dumnezeu nu alegea să trimită pe Mesia în persoana unui membru al familiei omenești, un prooroc ridicat “din mijlocul tău, dintre frații tăi,” din “sămânța lui David” și părtaș sângelui și cărnii ca orice urmaș al lui Adam.

Înțelegând potențialul de împotrivire declanșat de un Mesia venit “dintre frații tăi,” Dumnezeu le putea vorbi prin îngeri, printr-un rug aprins sau față către față, așa cum a vorbit lui Moise. Se putea prezenta înaintea Sinedriului în toată slava Sa, și obținea instantaneu supunere necondiționată, fără niciun fel de comentarii sau ezitări.

Sau, așa cum sugerează sora White, Dumnezeu Tatăl putea veni personal să locuiască printre noi, acoperindu-și slava ca oamenii să poată privi la El și să poată comunica liber cu El. S-ar fi schimbat ceva din istoria pe care o cunoaștem deja? Sora White spune că nu:

“Dacă Dumnezeu Tatăl ar fi venit în lumea noastră, să locuiască printre noi, umilindu-Se, acoperindu-și slava ca omenirea să poată privi la El, istoria pe care o avem despre viața lui Hristos nu ar fi fost schimbată... În fiecare faptă a lui Hristos, în fiecare lecție predată de El, trebuie să vedem, să auzim și să recunoaștem pe Dumnezeu. În toate manifestările Lui trebuie să descoperim vocea și acțiunile Tatălui” (That I May Know Him, 338).

Implicațiile care decurg din afirmația ei că “istoria pe care o avem despre viața lui Hristos nu ar fi fost schimbată,” sunt evidente. Dumnezeu Tatăl ar fi vorbit la fel, S-ar fi purtat la fel, și ar fi fost tratat la fel, adică refuzat, batjocorit și în final răstignit. Istoria nu s-ar fi schimbat.

Cum este posibil așa ceva?

Cu tot nivelul avansat de pătrundere în tainele lui Dumnezeu, biserica de astăzi nu a reușit încă să evalueze corect capacitatea fenomenală a inimii firești de a dezvolta vrăjmășie împotriva neprihănirii, indiferent în ce formă s-ar manifesta ea. Da, ni s-a spus și credem că “inima este nespus de înșelătoare, și de deznădăjduit de rea” (Ier 17:9), dar nu chiar până acolo încât să dorească uciderea lui Dumnezeu.

Istoria sacră descoperă un model repetat în fiecare generație: Fărădelegea nu poate înflori decât în lipsa neprihănirii, și se anihilează singură, fără nicio intervenție din afară. Păcatul nu rezistă în prezența sfințeniei, iar sfințenia nu poate încheia pace cu fărădelegea. Oriunde se instalează neprihănirea, păcatul este eliminat; și oriunde este cultivat păcatul, neprihănirea nu poate rezista.

Această ecuație, demonstrată în viața lui Hristos, se află la baza evenimentelor devastatoare care vor produce sfârșitul acestei civilizații. Omenirea va fi amăgită, printr-o evanghelie falsă, să se coalizeze spre a alunga de pe pământ neprihănirea. Datorită legii de neschimbat a liberului arbitru, Dumnezeu va respecta dorința națiunilor unite în acest scop. Duhul Sfânt, îngerii și harul protector se vor retrage de pe pământ. Fărădelegea va avea libertate deplină, iar universul spectator va fi îngrozit de cruzimea inimii firești lipsită de asistența harului divin. Întreaga planetă va fi devastată, și toți locuitorii ei vor pieri.

Nu va fi nevoie de nicio intervenție din partea lui Dumnezeu. El nu Se impune acolo unde nu este dorit. Acordarea libertății în aceste condiții are însă efecte nimicitoare, și de aceea Scriptura descrie o astfel de retragere ca fiind “lucrarea Lui ciudată.” Este “ciudată,” adică neuzuală, străină de natura Sa, împotriva dorinței Sale, care Îi limitează opțiunile și Îi anihilează posibilitățile de Creator, Susținător și Răscumpărător al vieții.

Poporul nostru spune că el așteaptă cu bucurie revenirea lui Hristos, dar dacă Hristos ar veni acum în mijlocul nostru, chiar în slava Lui actuală, ar fi tratat exact la fel cum a fost tratat acum două mii de ani, deoarece inima firească nu s-a schimbat deloc în acest timp. Ea nutrește aceeași vrăjmășie împotriva neprihănirii ca oricând, și va merge oricât de departe va fi necesar spre a-și asigura supraviețuirea în păcat.

Dacă afirmația sorei White – că istoria nu se schimba dacă Dumnezeu Tatăl personal venea în locul lui Hristos – este credibilă, atunci nu ar trebui să ne mire deloc o altă afirmație a ei, că dacă Hristos ar fi venit personal în 1888, El ar fi fost tratat la fel cum a fost tratat acum două mii de ani.

Personal sau în mesagerii Săi, Hristos a fost, este, și va continua să fie tratat la fel, atâta timp cât va insista că neprihănirea Sa este singurul standard acceptabil în împărăția lui Dumnezeu.

Din acest cerc vicios nu vor putea scăpa decât cei care au primit cu bucurie vestea că Solul legământului este gata să intre, “deodată,” în templul Său, spre a uni din nou ceea ce omul fărădelegii a despărțit.

Aceasta este fericita noastră nădejde.
